

Mucc

**Col·lecció
d'Art
Contemporani
Ajuntament
de Castelló
de la Plana**

7
+
7
=
1
3

SET DONES, SET HOMES → TRETZE PROPOSTES

*

**Col·lecció
d'Art
Contemporani
Ajuntament
de Castelló
de la Plana**

1 SET — 23 OCT

MENADOR ESPAI CULTURAL
SALA D'EXPOSICIONS

7
+
7
=
1
3

↑ TRETZE PROPOSTES
SET DONES, SET HOMES

*

ÍNDEX

SET DONES, SET HOMES

TRETZE PROPOSTES

8 — 11

Presentació

7 + 7 = 13

Per què és important el nostre patrimoni artístic?

12 — 13

Xavier Arenós

26 — 27

Lara Ordóñez

14 — 15

Bleda y Rosa

28 — 29

Laura Palau

16 — 17

Vicent Carda

30 — 31

Ester Pegueroles

18 — 19

Miriam Chiva

32 — 33

Carlos Pesudo

20 — 21

Paco Martí

34 — 35

Ramón Roig

22 — 23

Geles Mit

36 — 37

Lluís Vives

24 — 25

Lídia Oliver

38 — 41

Crèdits — Visites

IRENE GRAS CRUZ

7 + 7 = 13

L'exposició "7 + 7 = 13" parteix de la iniciativa conjunta de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Castelló de la Plana i el Museu de la Ciutat de Castelló (Mucc) dins de la convocatòria per a l'adquisició d'obra d'art contemporani. Un any més, volia agrair l'oportunitat que m'han brindat i la confiança per a comissariar la selecció de peces adquirides en 2021.

Una elecció realitzada gràcies a la tasca de la comissió d'experts encarregats de valorar totes les obres presentades mitjançant la convocatòria pública, així com també d'analitzar i estimar quins artistes i estils mancaven dins de la col·lecció d'art contemporani a l'Ajuntament. Sens dubte, una decisió que buscava omplir els buits, de la mateixa manera que se cercava una representació completa d'art contemporani de les diverses generacions artístiques de Castelló. Una comissió formada per companys i companyes de professió, Juan Francisco Fandos, Alfredo Llopico i Patricia Mir, amb els quals es va determinar, després d'estudiar totes les peces presentades, quines obres entraven a formar part de la col·lecció en 2021.

Com a membre del grup d'experts i comissària d'aquesta mostra, vull aprofitar l'ocasió per a donar les gràcies a totes i tots els artistes de la província que han participat en aquesta convocatòria perquè elles i ells fan que aquesta iniciativa es confirme i tinga la seua raó de ser any rere any. Així doncs, gràcies a tothom per les propostes i enhorabona a les que entren a formar part de la col·lecció. Un compendi marcat per l'obra pictòrica i fotogràfica d'artistes com Xavier Arenós, el collectiu Bleda y Rosa, Vicent Carda, Paco Martí, Geles Mit, Laura Palau, Ester Pegueroles, Carlos Pesudo, Ramón Roig i Lluís Vives, amb l'aportació dels dibuixos de Miriam Chiva i Lúdia Oliver i la màscara de Lara Ordóñez que havia format part d'una peça performativa. En definitiva, un conjunt que enguany ha buscat i ha aconseguit la paritat i la igualtat, ja que es compon de peces de 7 dones i 7 homes, amb un total de 13 propostes artístiques.

Comissariat expositiu

Per què és important el nostre patrimoni artístic?

Són moltes les raons que fan d'aquesta iniciativa de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Castelló de la Plana i del Museu de la Ciutat de Castelló un fet necessari, no tan sols per a construir una col·lecció d'art contemporani, sinó per a crear, consolidar i preservar el nostre propi patrimoni artístic. Una col·lecció sòlida que ens representa tant com a col·lectiu social com individual, i que perdurarà en el temps. Un reflex històric que recull el context d'una època i la seua identitat. Cadascuna de les peces que conformen aquesta mostra, així com totes les que ja en formen part pertanyen i representen un moment històric, un estil particular i característic que s'ha forjat a Castelló. Unes tècniques i materials que ens parlen del nostre entorn més pròxim, de les nostres preocupacions i anhels.

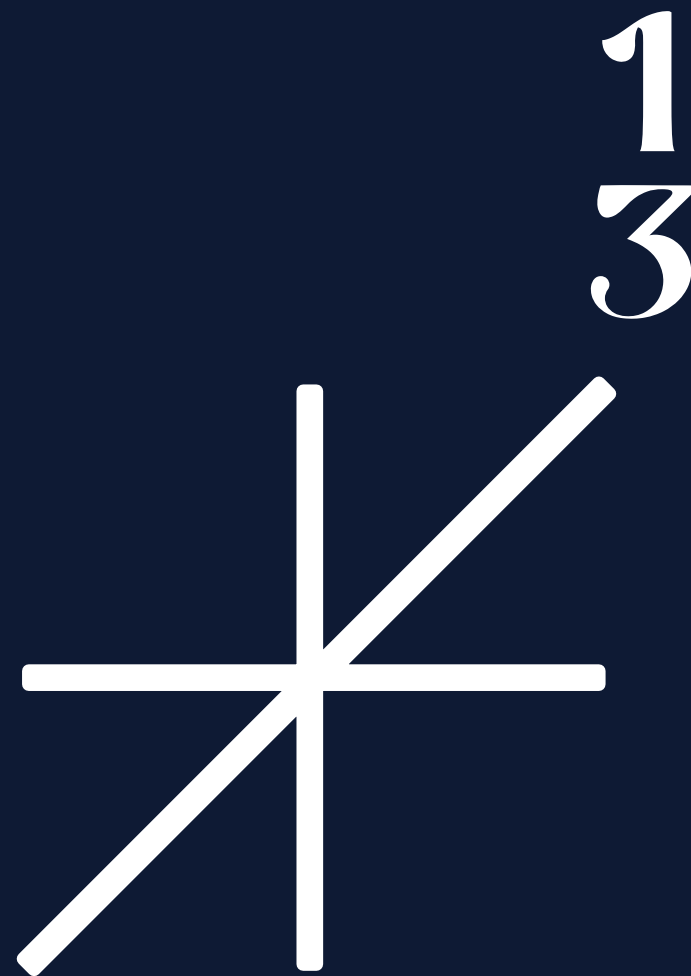
Una col·lecció formada per una producció artística que dialoga i mostra els gustos i els interessos d'una altra època. Peces que ens serveixen per a evocar, recordar i explicar la nostra història. Testimoni i memòria.

Una obra que intenta proporcionar una visió heterogènia i multidisciplinària gràcies a les diverses perspectives que ens aporten les mirades de les diferents generacions artístiques que conviuen en la col·lecció. Així doncs, amb aquest projecte artístic municipal es pretén crear un arxiu, un testimoni visual que reculla des de les primeres generacions artístiques d'art contemporani a Castelló fins a les més actuals, per a poder crear un diàleg intergeneracional en què cohabituen estils i tècniques que ens ajuden i ajudaran a créixer, a conèixer-nos i a comprendre'ns com a poble. Un projecte que atresora el passat per a caminar cap al futur. Un futur en què les properes generacions artístiques tindran un referent artístic sòlid en el qual mirar-se i identificar-se, on la fotografia, la *performance*, el videoart, l'art d'arxiu, el dibuix o la instal·lació coexisteixen amb la pintura i l'escultura. Una col·lecció inclusiva i igualitària que busca pal·liar la disjuntiva i la invisibilització de les peces realitzades per dones que van existir durant molt de temps en les institucions i centres artístics.

En poques paraules, una gran tasca d'investigació i de conservació amb l'objectiu clau de crear i conservar un patrimoni artístic valencià, propi, que arreplega l'essència d'un territori tan peculiar i significatiu com el de la ciutat i la província de Castelló.

**Col·lecció
d'Art
Contemporani
Ajuntament
de Castelló
de la Plana**

XAVIER ARENÓS

Estratos (1936-39), 2014

36 fotografies emmarcades
22 x 30 cm c/u
Tintes pigmentades sobre paper fotogràfic

L'artista Xavier Arenós compagina la seua tasca artística amb la docència com a professor de l'Escola Massana. Centre d'Art i Disseny de Barcelona.

Amb una llarga trajectòria artística, Arenós ens mostra amb aquesta sèrie una de les seues preocupacions i denúncies artístiques que conviden a reflexionar l'espectador/a. Es tracta d'una sèrie de trenta-sis fotografies que prenen el nom d'una mena de núvols, anomenats i coneguts com a *stratus*, que es caracteritzen per les seues capes horitzontals i per tindre una base densa i uniforme. A partir d'aquesta premissa, l'artista ha seleccionat de l'Observatori Meteorològic de Barcelona diverses fotografies de núvols d'entre els anys 1936 i 1939, corresponents en el temps a un dels esdeveniments que més ha marcat la història contemporània del nostre país, la Guerra Civil espanyola.

Aquests núvols han sigut acolorits segons els tons de la bandera republicana perquè, segons l'artista, es poden relacionar amb l'alba, però també amb un ocàs. Per tant, estariem davant d'un paisatge o de l'evocació de la idea d'un paisatge que es retrotrau a una època passada que va marcar el destí de moltes famílies.

Estratos (1936-39) va ser realitzada en 2014 i té a veure amb la importància que van tindre els núvols durant la Guerra Civil espanyola, ja que un cel amb molta nuvolositat impedia als avions feixistes bombardejar la població.

Políptic compost per 4 fotografies:
Burriana, 1994; *Paterna*, 1995; *Godella*, 1993; *El Balletero*, 1992
 85 x 98,5 cm c/u

Impressió de tintes pigmentades sobre paper de cotó Hahnemühle FineArt Baryta
 de 325 gsm. muntada en Dibond, marc de fusta de roure i vidre amb protecció UV
 Edició 15 exemplars

María Bleda. Castelló de la Plana, 1969
 José María Rosa. Albacete, 1970

14 ——— 15

BLEDA Y ROSA

Campos de fútbol, 1992-1995

María Bleda i José María Rosa treballen de manera conjunta des de fa gairebé tres dècades, explorant, mitjançant una rigorosa i profunda recerca, el vincle existent entre imatge, lloc i memòria.

Campos de fútbol, així com *Campos de batalla*, *Ciudades* i *Origen*, són algunes de les sèries més rellevants de la seua obra. Amb aquestes han anat desenvolupant un llenguatge propi, entre el textual i el visual, que els permet tornar una vegada i una altra sobre un dels seus majors focus d'interès: la representació i construcció del paisatge. Una llarga trajectòria que actualment forma part de col·leccions com el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (MNCARS), el Centro Galego de Arte Contemporánea (CGAC) o Bombas Gens Centre d'Art i que va ser reconeguda en 2008 amb el Premi Nacional de Fotografia.

Aquest projecte planteja una reflexió sobre el pas del temps en relació amb l'espai geogràfic. Es tracta d'un recorregut per camps de joc anònims que ens resulten pròxims, tant des del punt de vista de la geografia com de la seua memòria personal. Molts d'aquests espais s'assemblen a aquells de la nostra infància, de manera que el record, la memòria i el pas del temps al qual fan al·lusió tenen una dimensió que afecta tant les condicions objectives dels llocs com l'experiència temporal que sobre aquests es pugui construir.

Campos de fútbol és el treball amb el qual Bleda y Rosa van començar la seua carrera artística, motiu pel qual és tan important aquesta peça, ja que s'hi troben presents pràcticament tots els elements que han desenvolupat durant la seua carrera artística.

VICENT CARDA

Paisatge urbà_ AMSTERDAM, 2020

64 x 91 cm

Grafit i calc, aerosol sobre paper vegetal i paper japonés Moriki

Aquest artista multidisciplinari ens presenta amb *Paisatge urbà_ AMSTERDAM* (2020) un joc visual de l'horitzó com a metàfora, en què la representació d'una realitat paisatgística autoreferencial actua com a motor d'una experimentació entorn del fet pictòric. En paraules del mateix artista, aquesta obra “codifica tota una sèrie d'indicadors conceptuals, però al mateix temps ens parla sobre el fet pictòric”. Una obra que ha evolucionat com si d'un viatge es tractara, caminant lentament, recuperant i construint nous espais, paisatges trets dels viatges, ciutats passejades, visites, camins, carrers, etc., que Carda ha treballat des de la superfície per a crear un nou paisatge, realitzat amb grafit i carbonet, esborrats i tacats. Línies i gestos que busquen la profunditat i solidesa del temps. L'òxid de les grapes, així com el paper engrapat, superposat i apegat junt amb les transparències, creen una sensació de textures i de vivències úniques. En definitiva, una memòria del viatge.

Una obra plena de contrastos i tensions entre el dibuix i la pintura, el gest i la calligrafia, la línia i la petjada, en una relació simbiòtica que dona sentit a la peça, que s'obri davant de nosaltres com un joc infinit davant de la perspectiva de viatjar per mitjà de l'evocació que ens provoca la calligrafia, el gest i el color, així com el dibuix. Senyals del passat i del nostre present que es difuminen i s'entremesclen en l'horitzó suscitant els d'un futur probable. Amb tot, un viatge al nostre interior a la recerca d'un fil d'esperança, una nova manera d'entendre i d'enfocar la nostra manera d'aproximar-nos i de conèixer el món.

MIRIAM CHIVA

Masoveres, 2014

100 x 150 cm i 31 x 40 cm
Grafit sobre paper Canson, emmarcat en vidre sobre fusta

Artista i medidora cultural, la pràctica artística de Miriam Chiva està situada en la bisectriu entre l'art i l'educació i gira entorn dels projectes socials, amb la intenció de dur a terme propostes des del cooperativisme, el feminisme, el pensament crític i l'educació no formal, posant un especial interès en la cultura popular, els relats i les memòries, que ens porten a conèixer millor les persones, els col·lectius i els espais.

Aquesta obra gràfica forma part d'un treball artístic que pretén fer un apropament, mitjançant els testimonis i les imatges d'arxiu, a la memòria de les dones que vivien i treballaven als masos de l'interior de la província de Castelló, concretament als del poble de Llucena, i mostra com era la vida en aquells espais, des d'un punt de vista personal i emocional.

La sèrie *Masoveres* no només honra el treball d'aquestes dones, sinó que també denuncia la invisibilització de la seua tasca i dedicació en l'entorn rural al llarg dels anys. Una obra que mostra dones treballant la terra i plasma tant la cultura del camp com la seua vestimenta, a més de captar les tasques típiques diàries, que van des de llaurar i sembrar la collita fins a acompanyar el ramat a pasturar. Una obra en què l'artista se serveix del contrast de dos colors, el negre i el roig, deixant o marcant l'àrea espacial en blanc. Un efecte que ens recorda la senzillesa, gràcies a la tècnica emprada, i la humilitat de la vida d'aquestes dones.

Un projecte d'arxiu que construeix una memòria i un espill en què les generacions futures poden mirar-se i valorar tot el que s'ha aconseguit amb l'esforç i la dedicació d'aquestes dones.

PACO MARTÍ

Quaderns, 2010-2020

Aquesta peça composta per 18 fotografies és com un quadern de camp que recull una seqüència d'imatges que aleatòriament transita per diversos ambients i entorns i arreplega múltiples actituds quotidianes i paisatges solitaris, així com també personatges abstrats en les seues històries i pensaments, que Martí capta a través del seu objectiu. Un quadern que s'ha format com un diari visual del dia a dia del fotògraf, com un vianant solitari amb la seua càmera a la recerca d'objectes i persones o de situacions que el colpegen.

Una sèrie que denota el seu *modus operandi*, és a dir, que ens parla de com desenvolupa el seu treball caminant i transitant entre els espais urbans i rurals de Castelló, indagant sobretot en la seua perifèria. Un treball que entremescla l'urbà amb carrers de pobles i els seus voltants i que mostra un paisatge d'horts de tarongers, palmeres i oliveres amb séquies, travesseres, cases de camp, etc. Un entorn fidel al nostre territori, ple de contrastos, que pretén, mitjançant la narració de les imatges, mostrar la disjuntiva cultural popular de la societat contemporània.

Martí, amb la seua mirada nostàlgica, capta les restes d'un món que s'esvaeix a poc a poc de les nostres mans. Petjades, restes, records, anècdotes, en definitiva, la memòria d'una societat i d'uns costums que han sigut engolits pel capitalisme i el consumisme actual. Per tant, no és estrany que els seus protagonistes siguen murs escantellats, casetes abandonades o mig en ruïnes, restes d'objectes abandonats enmig de camps o persones solitàries... retalls allegòrics d'un món que està desapareixent.

Un treball, com ell mateix confessa, dominat pel sentiment d'estar acomiadant-se de les coses, les persones i els paisatges pròxims que "no tornaran a estar ni ser el mateix".

18 fotografies 27 x 32 cm c/u

Edició única

Impressió Giclée amb tintes pigmentades Epson Ultrachrome HD 12 Ink

Marc de fusta natural i vidre mineral de 2 mm

Imatge nº 1
(Paisatge)

Imatge nº 2
(Paisatge)

Imatge nº 3
(Paisatge)

Imatge nº 4
(Paisatge)

GELES MIT

Ser & Paisaje, 2016-2017

La seua obra fotogràfica explora la naturalesa humana i incideix en la memòria individual a partir de retalls autobiogràfics que evoquen experiències i emocions col·lectives. Temes com el paisatge o la memòria serveixen com a eixos de reflexió visual per a una observació conscient que reconstrueix aquest paisatge en contemplar-lo i ofereix una visió espiritual de tot allò que ens envolta. Al mateix temps, indaga en diverses estratègies narratives i aborda la relació entre imatges i paraules, ja que el seu interès pel llenguatge i la participació del text escrit en el que és visual són part de l'eix del seu treball fotogràfic des de fa diversos anys.

Aquesta sèrie d'imatges en concret reflexiona sobre la construcció del paisatge com un fet cultural, afectat per la subjectivitat i la percepció de l'ésser humà. Una construcció que es torna simbòlica, perquè igualment el paisatge pot presentar-se com una projecció o extensió del mateix ésser humà i construir-se així a manera de retrat sociològic de l'ésser que l'habita. Així doncs, l'eix de reflexió d'aquest treball és mostrar la reconstrucció de l'entorn natural, quan la intervenció de l'espai natural es transforma en una manera d'habitar-lo. Per a portar-ho a terme s'ha basat en diferents referents, com per exemple el geògraf A. Berque, que ja va insistir que: “el paisatge no és una realitat física sinó una construcció cultural”, ja que assenyalava la diferenciació clara entre l'entorn i el paisatge. Així mateix, se serveix de l'historiador de l'art i geògraf J. B. Jackson, que sosté que el paisatge és abans un lloc que una imatge, un espai construït socialment, sempre artificial, en el qual es troba la natura, però sempre modificada o transformada per la intervenció humana.

Sèrie de 4 peces fotogràfiques

110 x 82 cm c/u

Impressió de tintes pigmentades, paper Ilford Smooth Gloss 310 g

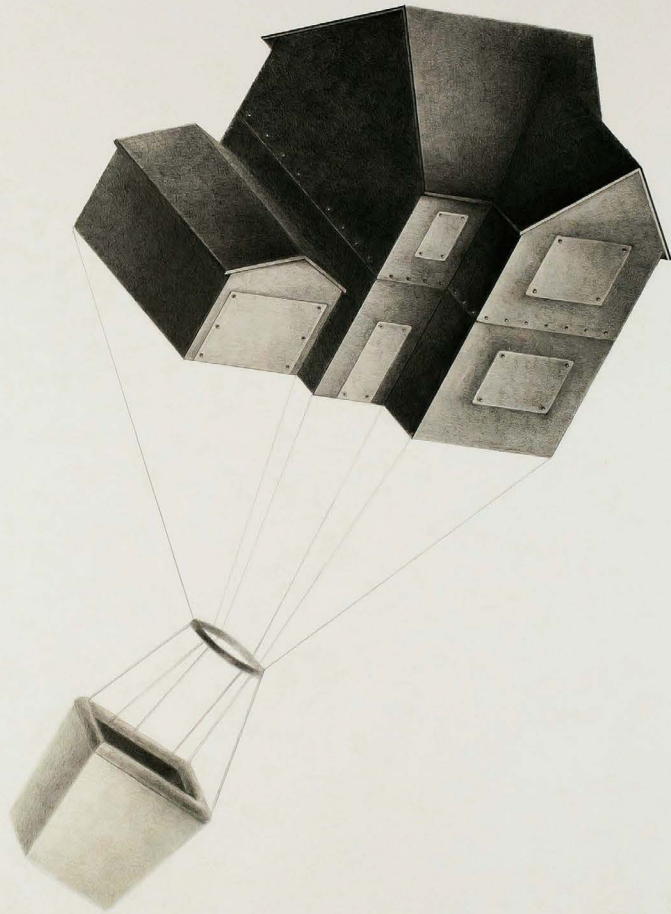
Metacrilat mat i emmarcat en fusta

Edició 5 exemplars + PA

LÍDIA OLIVER

Cavaller núm 2: The end, 2016

100 x 70 cm
Grafit sobre paper

Delicada i poètica, la seua obra denota un caràcter íntim i personal. Cadascuna de les seues peces és el resultat de moltes hores de laboriosa i minuciosa dedicació. Un procés en si mateix en el qual el grafit es converteix en el vertader i únic protagonista. El contrast del blanc i negre, construït mitjançant el buit en l'espai, així com la introducció de xicotets tocs de color, com el roig, creen un cridaner contrast en la gamma monocromàtica de l'artista.

Una temàtica que ens trasllada a un món oníric on l'artista juga amb el visual i poètic i crea un poema visual en si mateix de cadascuna de les seues sèries i peces. Sens dubte, un treball senzill, sensible i emocional que ens fa reflexionar sobre el seu possible significat gràcies a l'estat enigmàtic que confereix l'artista.

Aquesta sèrie titulada *Armadores, cavallers i ferides* és un viatge introspectiu, un recorregut autobiogràfic d'Oliver per les relacions emocionals i les seues conseqüències, basat en un concepte erroni que ens hem cregut i ens ha fet vulnerables: "L'amor romàntic". Un amor romàntic que provoca sensacions de por, d'aïllament, de buit, de dependència, d'autocensura per a complaure, de fracàs... sensacions que provoquen que ens posem l'armadura per a protegir-nos. Segons la mateixa artista: "cada dia l'individu es posa l'armadura quotidiana com la prolongació de la seua pell. / Cada any que passa aquesta armadura es fa més rígida i més infranquejable perquè arrossega el desencant de les decepcions. / Cada vegada que l'individu es deixa seduir per un altre individu, els llavis s'apropen, però el contacte és fred i la distància emocional és infinita."

LARA ORDÓÑEZ

Màscara I, 2019

25 x 23 x 12 cm
Màscara tèxtil

La seua obra tracta temes i estructures formals, com el llibre d'artista i l'obra gràfica o la instal·lació, i se centra en l'imaginari propi i col·lectiu amb les imatges fotogràfiques d'arxiu familiar, que enllaça amb els contes clàssics de tradició oral buscant les versions originals de les històries i estudiant les transcripcions i els canvis que han patit al llarg del temps. Així doncs, Ordóñez treballa aquest imaginari des de la perspectiva de gènere, visibilitzant el paper que ocupen i desenvolupen les dones dins de la trama històrica, posant l'accent en els rols als quals han sigut sotmeses al llarg dels anys. On el tema i la tècnica estan vinculats a la intimitat i a l'àmbit privat de la llar, així com a la formació d'identitats a partir de l'autoconeixement, mitjançant les mateixes experiències, en comunió amb un context sociocultural concret.

Les estructures formals del seu treball es basen principalment en les tècniques de reproducció gràfica i *femmage*, i investiga el suport de la tela i la seua manipulació, mitjançant tècniques gràfiques, així com processos de tintura amb elements naturals. Així mateix, el brodat i el teixit li permeten aplicar tècniques associades a l'àmbit privat i a la dona per a visibilitzar el paper que exerceixen i han exercit, i genera un discurs formal i simbòlic totalment contemporani.

Amb *Màscara I* el visitant pot fer-se una idea del treball performatiu d'Ordóñez i la seua denúncia a la cosificació de la dona. Un fet al qual s'ha vist sotmesa any rere any sota la pressió de l'estètica, en què la perfecció corporal exigida a les dones ha marcat les diferents etapes de les seues vides, des de la seua infantesa fins a la maternitat. Un treball que convida a reflexionar sobre el culte al cos i les seues conseqüències, tant físiques com psíquiques per a l'individu.

LAURA PALAU

Observatorio, 2018

194 x 124 cm
Fotografia estenopecica

El seu treball versa sobre l'exploració de les tensions que pateix l'espai en la seua definició, conceptualització i/o representació. Concretament tracta d'esbrinar les pressions i les diferències entre el que es considera i s'entén per un espai de representació i el que és real i físic. Amb el procés fotogràfic visible la tensió existent en la configuració de les imatges. Utilitzant aquest mitjà d'expressió, l'artista pretén explorar i alhora qüestionar la predisposició de la societat a creure en aquestes, és a dir, posa al descobert la fe que deposem en el culte a la imatge. Així mateix, en la seua obra se subratlla que les aparències i la realitat conviuen en el nostre imaginari perceptiu i donen lloc a la paradoxa. En aquest joc de mostratge i ocultació, en definitiva, d'il·lusions, la pràctica o l'exercici d'observar i de submergir-se dins de l'anomenada cultura visual es torna cada vegada més etèria i difusa en veure's exposada davant de la fotografia, que gaudeix de la confiança del públic. Així doncs, Palau pretén experimentar i posar de manifest la problemàtica de la representativitat i la perspectiva, intercedint en el tractament de la suposada mateixa imatge des de tres formats diferents. I ho fa principalment atenent a la problemàtica sobre els conceptes diferents que existeixen sobre la mirada i/o representació mitjançant l'experiència. Una experiència que s'aconsegueix gràcies a la relació que s'estableix amb la realitat per mitjà de l'espai que s'habita fins a aconseguir familiaritzar-se amb aquesta completament.

Observatorio és una sèrie de captures preses a l'interior de caixes d'abelles, a manera de càmera estenopecica, que proporcionen un punt de vista molt més reduït que l'habitual i estableixen l'anomenat joc d'escalas que es desenvolupa davant de la nostra mirada i que ens trasllada a llocs amagats i perduts entre la vegetació. Una crítica i denúncia a la gran quantitat de robatoris que sofreixen els apicultors de l'interior de Castelló, la Plana Alta i el Maestrat.

ESTER PEGUEROLES

El que cap, 2017

La meua caixa, 2017

El que cap, 2017

2 còpies Ultrachrome en paper fotogràfic emmarcades en fusta, 93 x 74 cm c/u

1 còpia Ultrachrome en paper fotogràfic emmarcada en fusta, 93 x 33 cm

Edició 1/5 exemplars

La meua caixa, 2017

Caixa de lli, 21 x 11 x 1,5 cm

12 imatges Ultrachrome en paper Enhanced mat de 190 g sobre cartolina de 10 x 10,5 cm

1 imatge Ultrachrome en paper Enhanced mat de 190 g sobre cartolina de 20 x 10,5 cm

Edició 1/5 exemplars

En la proposta *El que cap* Ester Peguerols continua la seua indagació en el que podríem definir com una tipologia de la fotografia. L'obra sorgeix d'una proposta de la galeria Cànem per a l'exposició col·lectiva d'onze artistes i l'habitació pròpia de l'escriptora Virginia Woolf (*A Room of One's Own*). La senzillesa de la proposta, cambra pròpia i renda, va més enllà de la seua oralitat, mostra la metàfora de la llibertat, de l'alliberació, del compromís total de les dones amb la creació i amb la societat. D'aquesta manera, les autores duen la seua experiència vital, intel·lectual i especulativa al primer terme, plantejant interrogants que són els de la societat.

En aquest cas, Peguerols visita la casa familiar i obri la porta de l'habitació pròpia, concretament un espai reservat en què la seua mare cosia, és a dir, situa la seua càmera fotogràfica davant d'un objecte que li és familiar per a convidar-nos a reflexionar. Amb tot, destapa la caixa de costura, allibera les mostres i retalls brodats i conquereix un espai físic on primer es trobava únicament un espai mental i sensible. Així doncs, amb aquestes peces dona visibilitat i llicència poètica a l'habitació de la casa on les dones passaven hores entre fils, punts de ganxo i agulles. Un moment per a elles, que constituïen l'únic testimoni d'un procés de creació, un temps d'introspecció i fugida, de plaer i esperances. Amb aquesta instal·lació de petites històries convergeix una gran història, la d'aquestes dones contemporànies que han sabut lluitar per tindre i construir una habitació pròpia, una veu escoltada que perdura en el temps.

CARLOS PESUDO

El columpio, 2021

200 x 150 cm
Oli i esmalt sobre llenç

El columpio és una obra que pertany al projecte *It doesn't belong to us*, en el qual l'artista treballa actualment. Aquest projecte el va iniciar el maig de 2021 en el context d'una estada de residència artística de quatre mesos a la ciutat de Berlín.

It doesn't belong to us / No pertany a nosaltres es refereix a les figures i la imatge que es presenten en aquest quadre, el qual sembla representar un univers de figures estranyes que poden evocar persones, animals, insectes o fins i tot algun tipus desconegut d'ens. Són formes abstractes, proposades per l'artista, que es materialitzen d'una manera molt matèrica i tàctil per tal d'adquirir una presència física concreta, amb la intenció de crear d'alguna manera un caràcter corpori real. Aquest projecte està relacionat amb els dos projectes anteriors de l'artista, cadascun dels quals és l'evolució de l'anterior, i parteix des d'un primer espai en el qual va plantejar una sèrie d'obra que sorgia d'un caos de signes i formes molt elementals presentats per mitjà de propostes d'imatge molt heterogènies, ambigües i incertes.

Així doncs, aquesta proposta de Pesudo va anar transformant-se gradualment amb cadascun dels projectes que l'han precedida fins a arribar a la imatge d'ara. Un procés que va començar amb figures més concretes, que va esquematitzar de forma elemental i geomètricament, passant per una etapa de caràcter orgànic, més o menys acolorida, més complexa, buscant la sorpresa, la irregularitat, l'ambigüitat que proporciona la forma imperfecta.

RAMÓN ROIG

Cromatóforos II, 1992

97 x 130 cm
Acrílic sobre tela

L'obra de Ramón Roig, marcadament autobiogràfica, sorgeix de tensions dialèctiques entre l'abstracció i la figuració, l'automatisme i la reflexió racional, entre l'orgànic i el tecnològic. La seua pintura es debat entre les formes aquoses dels microorganismes tal com es veuen al microscopi i l'abstracció surrealista, entre el joc òptic de les superfícies decoratives i el grafisme gestual. Els seus treballs en diferents mitjans: pintura, vídeo, dibuix i gravat, tracten sobre la identitat i el genèric, sobre la influència de la nostra percepció de l'entorn en la creació d'estructures i espais i sobre la dependència de l'artifici en la seua iconografia d'artefactes imaginaris.

Una pintura que, encara que sempre va unida a la forma, també necessita el color, ja que el seu ús és indispensable per a captar i plasmar les diferents emocions i sensacions, tant en els objectes com en la composició. No obstant això, per a ell la juxtaposició de colors excessius pertorba l'aura que és part del propòsit de l'obra.

En aquesta peça en particular podem observar que Ramón Roig abandona la combinació cromàtica a la qual ens tenia més acostumats: negres, blancs i rojos, per una paleta més càlida i suau de grisos acolorits, blancs i grocs pàl·lids –més pròxims a la sorra o la pedra calcària– del Mediterrani. Podríem considerar que, en aquest cas en concret, la tela nua conforma el punt d'arrancada per a la resta de les tonalitats pictòriques del quadre. S'analitza en el tractament del seu estil una línia pura, que li proporciona la capacitat de regular la seua intensitat, reconèixer la seua tensió emotiva i definir el seu moviment, formant-se i constituint una forma d'expressió en si mateixa, independentment del que represente, personifiqui, signifiqui o insinue. Ell mateix apunta sobre aquest tema el següent: “preferisc no manipular la capacitat imaginativa de l'observador. L'obra ha de ser oberta a les diverses conclusions d'aquell que s'esforça per entendre-les”, per la qual cosa la seua obra es correspon i s'interrelaciona amb els cinc sentits.

Vinaròs, 1959

36 ——— 37

LLUÍS VIVES

Fulles caigudes a terra, 2007

160 x 200 cm

De la sèrie *Estampa de la Comella*

Fotografia de color sobre alumini Dibond

Edició 3 exemplars

La formació de l'artista Lluís Vives es desenvolupa al voltant de les disciplines de la pintura i el gravat, encara que des de 1999 incorpora al seu treball la disciplina i el pensament de la fotografia. Un exemple d'aquest binomi es el de la peça *Fulles caigudes a terra*, que forma part de la sèrie *Estampa de la Comella*, exposada a la galeria Cànem amb el mateix títol l'any 2011.

Una obra que fou concebuda com a interpretació de la Comella, territori personal de l'escultor Rufino Mesa. Un projecte que, com diu Vives: "[...] s'ha desenvolupat a partir d'una vivència empírica, gaudint de la presència del seu espai, del seu tempo, dels seus objectes, vegetals i animals i de la seua proximitat, amb tanta complicitat visual i empatia personal que em fa oblidar, fins i tot, la remor universal del seu entorn sonor.[...] La meua intervenció és analítica i descriptiva. Jo no canvio, a diferència de Rufino, l'estatus de les coses més enllà de com ho fa un fotògraf en la construcció de la interpretació de la realitat. En tot cas, el que jo havia de destacar és aquella part primigènia, implícita, que ell no s'ha proposat de mostrar per raó dels seus principis programàtics, malgrat la seua presència aclaparadora: allò salvatge, sensorial, l'ordre ocult de la natura amb aparença de caos, la seua grandesa evident. I descobrir l'arrelament orgànic de les pedres (i les fulles) caigudes a la terra".

7
+
7
=
1
3

↑
TRETZE PROPOSTES
SET DONES, SET HOMES

*

CRÈDITS

ORGANITZEN

Museu de la Ciutat de Castelló (Mucc)
Ajuntament de Castelló de la Plana

EXPOSICIÓ

Comissariat expositiu: Irene Gras Cruz
Coordinació: Ana Meseguer, Irene Gras Cruz i Marta Negre
Disseny de l'espai expositiu i de la gràfica: Irene Gras Cruz i Marta Negre
Muntatge: Maria Rubert - Gestió Cultural
Retolació: Cambaluc

PUBLICACIÓ

Coordinació: Irene Gras Cruz i Marta Negre
Redacció de textos: Irene Gras Cruz i els/les artistes
Correcció lingüística del valencià: Negociat de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Castelló de la Plana
Imatge i fotografies: els/les artistes
Disseny gràfic i maquetació: Marta Negre
Impremta: Sichert

Les obres d'aquesta exposició van ser adquirides per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Castelló de la Plana per a formar part de la col·lecció d'art del Museu de la Ciutat de Castelló (Mucc) en 2021, com a resultat d'una selecció realitzada per una comissió d'experts professionals d'art contemporani composta per Juan Francisco Fandos, Irene Gras Cruz, Alfredo Llopico, Patricia Mir i Ana Meseguer.

© **Dels textos:** la comissària d'art i els/les artistes
© **De les imatges i fotografies:** els/les artistes
© **De la present edició:** Ajuntament de Castelló de la Plana

Depòsit legal CS 499-2022

EXPOSICIÓ

“7 + 7 = 13”

Collecció d'Art Contemporani
Ajuntament de Castelló de la Plana

De l'1 de setembre al 23 d'octubre de 2022
Obertura de l'exposició l'1 de setembre a les 18:00 h

📍 Sala d'exposicions Menador Espai Cultural. Planta: -1

HORARI DE SALA

De dilluns a divendres de 9:30 a 20:30 h
Dissabtes de 10:30 a 13:30 h i de 17:30 a 20:30 h
Diumenges i festius de 10:30 a 13:30 h

ENTRADA LLIURE

AFORAMENT DE LA SALA
146 persones

📱 mucc.castello
📷 @muccastello
🐦 mucc_castello

@ info@mucc.es
☎ Tel. 964 735 217
🌐 www.mucc.es

CALENDARI

VISITES GUIADES

SETEMBRE²²

OCTUBRE²²

HORARI DE LES VISITES GUIADES

Divendres de 18:30 a 19:30 h
Dissabtes d'11:00 a 12:00 h

GRUPS
Màxim 20 persones

RESERVA PRÈVIA OBLIGATORIA

info@mucc.es / 964 735 217
De dimarts a dissabte de 10:00 a 13:00 h
Diumenges de 10:00 a 14:00 h

